

2016. december 23. péntek

Mal 3,1-4.23-24; Zs 24; Lk 1,57-66

Elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat.

A zsidó nép, várakozásban élt.

Erzsébet és Zakariás egy gyermeket vártak és reméltek.

Idős korokra ígéretet kaptak, és a remény feléledt.

Jó, ha az embert várják. Nem mindig jó várakozni.

Tudok hittel várakozni?

Mindannyian feladat-batyuval jövünk a világra.

Erzsébet és Zakariás, a Keresztelő szülei tudtak lenni.

A Keresztelő az Útelőkészítő tudott lenni, és meg is tudott halni azért, amit feladatul kapott.

Vajon én tudom, hogy mi a feladatom?

Meghoztam-e a döntésemet és a mindennapi kis döntéseimet, meghozom-e a feladatom (CSAK AZ ENYÉM”) érdekében?

A zoltáros azt írja: „Emeljétek fel a fejeteket!”

Zakariás önmagára nézett - Már öregember vagyok - és nem hitt.

Az öregség reménytelenség?

Mi lehet a jelenlegi életem gyümölcse?

Élhetek gyümölcs nélkül?

Ha felemelem a fejem Istent látom, és van remény!

A mindennapi reményünket add meg nekünk ma! Ámen.

Aczél Márti, Halásztelek